

7. Betreft het eigendomsrecht waarvan sprake in artikel 1 van protocol nr. 1 bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (Verdrag van Rome van 1950), overgenomen in artikel 17 van het op 7 december 2000 te Nice plechtig afgekondigde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, ook de intellectuele eigendom betreffende de benamingen van oorsprong van wijnen en de exploitatie daarvan, en staat de bescherming ervan dus in de weg aan de toepassing van het bepaalde in de briefwisseling, aangehecht aan de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Hongarije betreffende de wederzijdse bescherming van en de controle op wijnbenamingen (PB 1993, L 337), maar niet in de Overeenkomst zelf, op grond waarvan de Friulaanse wijnbouwers de benaming „Tocai Friulano” niet mogen gebruiken, gelet ook op het volkomen ontbreken van iedere vorm van schadeloosstelling ten gunste van de onteigende Friulaanse wijnbouwers, het ontbreken van een openbaar algemeen belang dat de onteigening rechtvaardigde en de niet-inachtneming van het evenredigheidsbeginsel?
8. Ingeval de onwettigheid van de communautaire voorschriften van de op 29 november 1993 tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Hongarije gesloten Overeenkomst betreffende de bescherming van wijnbenamingen (PB 1993, L 337) en/of van de daaraan aangehechte briefwisseling in de in bovenstaande vragen aangegeven mate zou worden vastgesteld, moeten de bepalingen van verordening (EG) nr. 753/2002⁽²⁾, op grond waarvan het gebruik van de benaming „Tocai Friulano” na 31 maart 2007 is uitgesloten (artikel 19, lid 2), dan als ongeldig en in elk geval als onwerkzaam worden beschouwd?

(1) Zie 23.11.1993.

(2) PB L 118 van 4.5.2002, blz. 1.

Verzoek van het Landgericht Bochum van 29 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1. Elisabeth Schulte, 2. Wolfgang Schulte en Deutsche Bausparkasse Badenia AG

(Zaak C-350/03)

(2003/C 264/28)

Het Landgericht Bochum heeft bij beschikking van 29 juli 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 11 augustus 2003, in het geding tussen 1. Elisabeth Schulte, 2. Wolfgang Schulte en Deutsche Bausparkasse Badenia AG, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Vallen onder artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 85/577/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 20 december 1985 betreffende de bescherming van de consument bij buiten verkoopruimten gesloten overeenkomsten, eveneens overeenkomsten tot koop van onroerende goederen, die enkel als onderdeel van een met geleend geld gefinancierd kapitaalbeleggingsplan moeten worden beschouwd en

waarbij de tot en met de ondertekening van de overeenkomst gevoerde onderhandelingen zowel wat de overeenkomst tot koop van het onroerend goed betreft, als wat de uitsluitend voor de financiering dienende leningsovereenkomst betreft, in een huis-aan-huisverkoop situatie als bedoeld in § 1 Haustürwiderrufsgesetz plaatsvinden?

2. Voldoet nationale wetgeving respectievelijk de uitlegging daarvan, die de rechtsgevolgen van de intrekking van de wilsverklaring met betrekking tot de leningsovereenkomst ook in het kader van een dergelijk kapitaalbeleggingsplan, waarbij de lening zonder de aankoop van het onroerend goed helemaal niet zou zijn verstrekt, slechts tot het vervallen van de leningsovereenkomst beperkt, aan de eisen van het gewenste hoge beschermingsniveau op het gebied van de consumentenbescherming (artikel 95, lid 3, EG-Verdrag), alsmede aan de door richtlijn 85/577/EEG gewaarborgde effectiviteit van de consumentenbescherming?
3. Voldoet een zodanige nationale regeling van de rechtsgevolgen van de opzegging van de leningsovereenkomst, dat de opzeggende consument de lening aan de geldverstrekende bank moet terugbetalen, terwijl de lening volgens het voor de kapitaalbelegging ontwikkelde concept uitsluitend voor de financiering van het onroerend goed dient en rechtstreeks aan de verkoper van het onroerend goed wordt uitbetaald, aan de beschermingsdoelstelling van de opzeggingsregeling in artikel 5, lid 2, van richtlijn 85/577/EEG?
4. Schendt een nationaal rechtsgevolg van de opzegging, inhoudende dat de consument na de opzeggingsverklaring tot onmiddellijke terugbetaling van de — op grond van het voor de kapitaalbelegging ontwikkelde concept — tot dan helemaal nog niet afgeloste lening, vermeerderd met de marktconforme rente, verplicht is, het vereiste hoge beschermingsniveau op het gebied van de consumentenbescherming (artikel 95, lid 3, EG-Verdrag), alsmede het in richtlijn 85/577/EEG verankerde beginsel van de effectiviteit van de consumentenbescherming?

(1) PB L 372, blz. 31.

Verzoek van het Bundesgerichtshof van 9 juli 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Dr. Elisabeth Mayer en Versorgungsanstalt des Bundes und der Länder

(Zaak C-356/03)

(2003/C 264/29)

Het Bundesgerichtshof heeft bij beschikking van 9 juli 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 18 augustus 2003, in het geding tussen Dr. Elisabeth Mayer en Versorgungsanstalt des Bundes und der Länder, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen: